

Prædiken til Juleaften

Luk. 2, 1-14

Jeg vil gerne komme med en bekendelse. Nu er juleaften måske ikke umiddelbart det typiske valg til bekendelser, det er nok snarere nytårsaften, hvor man måske har kigget lidt rigeligt dybt i flasken og skal af med det forgangne års frustrationer. Men alligevel. Måske er juleaften slet ikke så tosset til den slags. Hvorfor det er tilfældet, skal jeg komme tilbage til.

Min bekendelse går på, at jeg så gerne vil være perfekt. Jeg vil gerne være den perfekte præst. Hende som alle kan lide, hende som er stærk og kan klare alt, hende som holder de gode prædikener inspireret af Guds Hellige Ånd, de prædikener som siger alle noget – især juleaften hvor der vel kommer 7-800 mennesker i kirke. Og jeg vil gerne være den perfekte mor og den perfekte hustru og perfekte ven osv. Jeg vil gerne have det perfekte udsmykkede julehus - som det i damebladene, hvor køkkenet er fyldt af dejligt hjemmebag af alskens slags. Jeg vil så frygteligt gerne være perfekt. Men det er selvfølgelig mission impossible! Og i øvrigt er det også en ukristelig tanke, at det skulle kunne lade sig gøre. Så fat det dog, kone, siger jeg til mig selv - du er absolut ikke perfekt, og du bliver det ALDRIG, du er bare en

arme synder.

Og det mærkes da også tydeligt, at drømmen om at være den perfekte præst som alle kan lide, som er super stærk, og som skriver perfekte prædikener, er en illusion, en umulighed. Det ved jeg bl.a., når jeg sidder og glortomt ind i computeren forladt af ånden og tvunget til at bruge alternative inspirationskilder. Det ved jeg, når jeg fælder tårer ved bisættelser og begravelser. Det ved jeg, når konfirmanderne ser ud, som om de er ved at falde i søvn i undervisningen, og når jeg bliver sur som en gammel citron på dem, fordi de larmer for meget. Det ved jeg, når biskoppen modtager en klage over mig til at sætte ind i sine berømte præstesagsmapper på sit kontor. Og jeg er absolut heller ikke den perfekte mor, hustru, ven, eller hvad ved jeg. Så langt, langt fra, men det skal jeg nok skåne jer for eksempler på. Men så er det, jeg siger til mig selv: Klap dog hesten, kone, det der med at være perfekt, det er der jo ingen, der kan, det er jo et projekt, der er dømt til at dø.

Og så er det faktisk, jeg glæder mig over, at det er jul. For julens budskab taler til det uperfekte menneske. Hvis mennesker til alle tider havde været ufejlbarlige og perfekte,

så havde det ikke været nødvendigt for Gud at sende os sin søn julenat, og så havde vi slet ikke haft jul. Så havde vi ikke været samlet her i dag i Munkebo Kirke, for der havde såmænd heller ikke været nogen kirke.

Men så er det jo i grunden også paradoksalt, at julen er den højtid, hvor vi mere eller mindre uperfekte mennesker i allerhøjeste grad stræber efter, at alt skal perfekt! Især kvinderne er ekstremt hårde ved sig selv i den retning, læste jeg den anden dag i *Jyllandsposten*.

Maden skal være perfekt. Gaverne skal være perfekte. Stemningen juleaften skal være perfekt. Præstens juleprædiken skal være perfekt. Men det kan jo ikke lade sig gøre. Der er altid et eller andet, der kikser. Sværen på flæskestegen bliver blød og får en konsistens som brun gummielastik - og tante Odas gebis sidder fast i den! Juletræet vælter. Præstens prædiken var sær eller dødkedelig. En bliver fornærmet og forlader bordet. Nogle tænker på en elsket, de ikke kan holde jul med og begynder at græde.

Julen er glædelig, men den kan også være svær, og den bliver ikke lettere af, at forventningerne måske er høje og alt for specifikke.

Måske skal vi lære at se i øjnene, at hverken vi selv eller julen behøver at være perfekt. Og julen, ja den må gerne være kikset som så meget andet i vores liv. Og i øvrigt er det jo ofte i det uperfekte, at det sublime dukker op, tænker jeg. Fordi der her findes en åbning til noget andet og ukontrolleret, der pludselig kan spire frem.

Den første jul, da Jesus blev født, den var i

øvrigt bestemt heller ikke perfekt, og måske havde Gud netop en pointe i at vælge alt det uperfekte: Jomfru Maria kunne ikke finde et sted at føde, så hun måtte klare sig med en kold og klam stald, ikke lige umiddelbart et sted for et kongebarn eller en søn af selveste Gud. Folk, der har været i en stald, ved, at det ikke er et perfekt sted at sætte børn i verden. Der er monster beskidt og fyldt af ko-kager og bakterier, og der stinker. Og dengang var det helt sikkert heller ikke moderne, at manden skulle overvære fødsel, men det kom Josef ufrivilligt til - han kom oven i købet selv til at hive ungen ud - totalt nederen. Det nyfødte barn blev lagt i et beskidt fodertrug og ikke i den fine vugge, Josef ganske bestemt som tømrer havde snedkereret. Ikke særligt perfekt noget af det. Og sådan er det med julen. Den perfekte jul findes ikke!

Det kan vi ligeså godt se i øjnene, selvom det er svært: Perfektion findes ikke i hvert fald kun i glimt her på denne jord. Josefine i TV-julekalenderen "Jesus og Josefine" vil gerne have den perfekte fødselsdag, som hun ikke vil dele med nogen - slet ikke Jesus! Og Thorsen kalder alle mennesker for guder. Men hvad ville der ske, hvis Josefine fik sin fødselsdag uden jul og dermed uden Jesus, og hvad sker der, da Thorsen kommer til at bestemme? Ja, det giver julekalenderen jo et fornemt svar på.

Den perfekte jul findes ikke. I gamle dage var folk bange for det perfekte, som vi i dag higer efter og forguder. Jeg har læst et sted, at da de store kirker blev bygget, sørgede man for at lave en eller anden fejl. Man turde ikke forsøge at opføre en perfekt kirke.

Der er kun én, der magter det perfekte, og det er Gud. At lave en fejlfri konstruktion ville være et forsøg på at gå Gud i bedene.

Måske skulle vi til at lære at være en anelse ydmyge og på vagt over for det perfekte. For medgang og succes er ikke altid det bedste, Gud kan give os.

Og i øvrigt så er det vel heller ikke det perfekte, vi sætter pris på hos hinanden. Når man tænker på sin elskede, så er det ikke det perfekte hos ham eller hende, der tænder én. Det kan derimod være en eller anden mere eller mindre charmerende skævhed. Et mellemrum mellem tænderne. En mærkelig måde at grine på. Åreknuder på benene. En topmave. Hvad ved jeg? Hvem siger, at opfyldelse af livet ligger i det perfekte? Hvem siger, at det er det perfekte, der gør indtryk og sætter sig spor? Jeg var engang til en barnedåb, hvor min moster, dåbsbarnets mormor, havde stået i køkkenet i dagevis op til dåben for at lave den helt rigtige vildtragout til middagen. Og da vi så kom hjem fra kirke, havde den stakkels unge pige brændt vildtragouten på, da hun skulle varme den op, sådan at den nu smagte af brændte skosåler og var helt uspiselig. Så måtte vi på McDonald's og hente burgere, og selvom det ikke var særlig delikat eller det perfekte mad til en barnedåb, så glemmer vi det aldrig, som vi nok havde glemt vildtragouten, om den ellers havde været nok så fantastisk.

Forsøger vi at være perfekte, ja så skuffes vi uundgåeligt. Men slipper vi idealerne, ja så kan det være, vi kan få øjnene op for det, der virkelig betyder noget - og der bliver plads til, at noget nyt kan opstå.

Redaktion

Sognepræst
Margrethe Dahlerup Koch
Høbrovej 3
6980 Tim
mdk@km.dk

Sognepræst
Søren Jensen
Byløkken 27
8240 Risskov
sjen@km.dk

Søndagslæsning
udkommer hver uge på
www.grundtvig.dk
- hvor man også
kan tilmelde sig
elektronisk nyhedsbrev
om Søndagslæsning

Grundtvigsk Forum
Farvergade 27
1463 København K
Telefon 3373 2800
vartov@vartov.dk

Ingen er fuldkommen. Hvis man holder af mennesker, bliver man nødt til holde af deres fejl også. Hvis man kan lide livet, bliver man nødt til at acceptere, at det ikke er perfekt. Hvis man elsker julen, behøver den ikke at være så perfekt, som vi måske drømmer om.

Men måske vil vi i virkeligheden bare gerne være perfekte, fordi vi tror, at vi kun ad den vej kan blive accepteret. Eller som SSP-arbejderen, Jens, i en anden TV-julekalender, "Pagten" siger: "Både voksnes og børns frygt er at være uden for".

Vi er ikke perfekte. Men intet er så skidt, at det ikke er godt for noget. For hvis vi havde været perfekte mennesker, så havde der, som sagt, ikke været noget, der hed jul, for så havde Gud slet ikke behøvet at sende sin søn Jesus herved for at hjælpe os og frelse os. For at stifte sin pagt med os, så hvis vi tager ham i hånden, kastes der et skær af varme og accept over vores liv, sådan som vi nu engang er med alle vores fejl. For det er netop til denne uperfekte verden med uperfekte mennesker, at Gud lader sin søn føde et uperfekt sted julenat. Ikke for at gøre os perfekte, for det er en umulighed. Men for at lære os at vi, der ikke selv er særlig perfekte, skal acceptere det, og acceptere, at vores medmennesker heller ikke er det. Gud elsker os alligevel og vil give os kræfter til at leve det liv, der på én gang er så svært og fantastisk dejligt at leve - og som har det med at kikse. Glædelig uperfekt jul. Amen

Salmer:

94, 104, 119, 121

Eva Fischer Boel

Munkebo